Georgia Georgescu – Miss Univers Democratic

TRU - December 20, 2024

E extrem de simplu și asta complică lucrurile. Interesele americane (regimul Biden) au dictat anularea alegerilor prezidențiale în România. Complicația apare în clipa în care trebuie să legăm cauzal cei doi termeni. Jurăm că știm ce e America (o hiper-democrație) dar asta ne face să nu (vrem să) înțelegem că România și-a schimbat definiția. România nu mai e un stat ci un abis strategic: principalul coridor de acces la frontul ucrainian. Acum și pentru un viitor considerabil, România nu e și nu va mai fi altceva decît un teritoriu așezat în jurul bazei militare americane Mihail Kogălniceanu. Capitala administrativă și protocolară rămîne la București dar capitala politică și strategică s-a mutat lîngă Constanța.

Creșterea formidabilă a ponderii strategice a condus logic la dizolvarea consistenței democratice a acestui teritoriu și, în consecință, la modificarea fulgerătoare a regimului politic. Apariția unui personaj infidel în postul de Președinte al României nu putea fi tolerată. Prin urmare, această variantă a fost suprimată, la ordinul patronului strategic american. Era normal. Cu totul anormală e eliminarea lui Călin Georgescu după și nu înainte de alegeri. Această de-sincronizare spune fie că serviciile secrete sînt, în America, la fel de stupide ca universitățile și presa, fie că serviciile românești nu sînt aliniate, au cărți de jucat într-o veche dispută internă și au încercat să pună bețe în roate.

Oricum, lecția pe care o avem în fața ochilor spune că ordinul american nu poate fi revocat de dragul democrației (o ordine politică superioară și foarte bună conducătoare de romantism dar demontabilă, în caz de necesitate strategică).

Episodul înscenat la sfîrșitul lui 2024 nu e o aberație ci o confirmare penibilă a dramei inacceptabile în care ne trăim istoria. Dacă refuzăm să o înțelegem, e pentru că mitul și iluzia sînt scutul care scutește. Adevărul nu e prizabil. Cu un vers al lui T. S. Eliot din 1935: ”Omenirea nu poate suporta prea multă realitate”.

Totuși, marea surpriză în acest scenariu de damnație a fost tresărirea supușilor. Europa de Est nu a răspuns servil. Vorbim aici de masa semi-anonimă și comună. Societățile s-au dovedit mai democrate decît aparatul de stat și decît crema intelectuală. Reacția societății a fost negativă, majoritară și imediat izolată de șah propagandistic și șantaj moral. Și în România, și în Polonia (unde, la anul, vin alegeri prezidențiale iar stînga pro-UE nu vrea să fie izbită de votul popular) și în Ucraina (unde greața de măcel și prosperitatea morții mereu vii au schimbat gîndurile supușilor). În Europa de Vest, același curent e mai puțin vizibil dar lucrează în favoarea partidelor anti-sistem, alimentat de ruina economică și interminabila minciună oficială.

E de reflectat: nu e această împotrivire în masă, prin valori culturale de bază, adevărata Rezistență? Și e de temut: numai relansarea unui exercițiu planificat de tip COVID poate ”cuminți” societățile.

Interesant, după mintea grupurilor civice și ”pro-democratice” lucrurile merg bine și vor merge încă mai bine, dacă ”rezistența” prostimii va fi anihilată. Așa poate gîndi numai cineva care nu crede în existența politică ci doar în existența biologică a societăților. În vocabularul purtătorilor ei, această poziție se numește ”progres” și sub-include democrația. E o fantasmă îndelung repetată pe care adepții o vor încheia, alături de restul lumii, într-un holocaust nuclear sau, separat, atîrnați de felinare, după o răfuială sălbatică.

Sciziunea e adînca și produce o istorie politică agitată. Ambele părți își apără interesul. Societatea: masa vitală, adică familiile și felul de a trăi. Statul: puterea și imunitatea. Elitarii: orgoliul și subvențiile psiho-financiare care îl hrănesc. Orice altă

discuție e patetică și face articole de citit cu masca de gaze pe față.

Cum am ajuns aici? Pe calea de noi bătută și tot de noi nerecunoscută, din cele mai vechi timpuri, pe platoul eurasiatic – acolo unde se joacă și dejoacă lupta pentru controlul lumii. Pentru noi, regula e una și neschimbată: ori de cîte ori imperiul rus intră în defensivă, totul merge bine și face roz tenul națiunii. Și, dimpotrivă, cînd imperiul rus e în expansiune, pierdem catastrofal. Pînă la urmă, democrația noastră e ceva indisponibil din motive strategice.

Exemplul fondator e chiar prima variantă a statului național român. Dubla domnie a lui Cuza – susținută de Franța și Anglia – a venit după eșecul rușilor în Războiul Crimeei și a fost pusă în practică de o manevră procedurală (plus o pre-mineriadă, organizată de Unioniști, la București).

În 1918, formula ne-a fost iar favorabilă și am cîștigat la masa de poker strategic, după ce pierdusem pe mîna noastră. În 1940 și 1944, am clacat traumatic. În 1989, am cîștigat iar, deși abia azi se poate înțelege ce și cum.

Experiența sinistră a Europei de Est la contactul cu Rusia a făcut din implantarea influenței americane o politică salutară și populară. Expansiunea noului protector american a pus capăt angoasei ruse. Apoi s-a întîmplat ceva. Altceva. Apoteoza americană a trecut în hybris, în delir și misionarism arogant.

O Rusie slăbită a acceptat, fie și reținut, noua hartă dar America a trecut de la politica sferelor de influență la ideea supremației universale. Asta înseamnă luarea în posesie a centrului eurasiatic, adică subjugarea sau eliminarea Rusiei. Iar pasul decisiv în această direcție e controlul asupra Ucrainei – poarta care deschide accesul la inima Rusiei.

Tentația imperială americană stă pe supoziția ideologică după care Rusia a încetat să existe sau n-ar mai trebui să conteze. Scest acces de optimism nevrotic repetă mașinal cele două experiențe cataclismice în materie: Napoleon și Hitler. Reluarea

acestei fixații sugerează că Occidentul ține să se autoimoleze, în numele propriei superiorități de drept. Căci, oricît n-am dori-o, Rusia există, sub forma unei colosale mase continentale și cu forța unei supraputeri militare. Proiectul eliminării acestui platou uriaș semnalează o judecată puerilă, întețită de grandomanie și obligată la un război mondial-final.

Din momentul în care această prostie apocaliptică a devenit filozofie politică americană oficială, bazele democrației în Est au început să se clatine. Cadrul care a făcut din democrație o soluție responsabilă și un succes popular s-a fisurat. Societățile au început să înțeleagă că au fost îmbarcate pe un vas pilotat dubios și au descifrat inscripția de la prova navei: Titanic.

Episodul Ucraina n-a făcut decît să desăvîrșască presimțiri și umiliri anterioare: crahul financiar din 2008, ruinarea prostimii și exportul ei la muncă în lumea largă, tsunamiul agrar ucrainian care a măturat fermierii români și măscările dominante care vor să vină de hac familiei și să proclame inexistența sexului biologic.

Către sfîrșitul lui 2024, societățile erau pregătite să voteze orice altceva decît recomandările și recomandații sistemului. Așa a apărut Călin Georgescu.

Și tot așa a fost declarată Miss Univers Democratic Domnișoara Georgia Georgescu.

La vîrf, asta a însemnat auto-idolatria care trece în tiranie. Președinta Georgiei (îndelung celebrată de lumea bună europeană) a declarat alegerile ilegale și refuză să predea puterea. Așa se trece de la alegeri neconvenabile la dictatura legitimă și democratică: prin edict. Președinta cu auto-prelungitor tip Iohannis+ poate fi văzută și auzită desfășurînd pe șleau, în Parlamentul European, teoria ”democrația e ce vrem noi” (minutul 29, apaluze prelungite de susținere a farsei în plină desfășurare la București).

Partea de jos a sectorului democratic-anti-democratic a răspuns lansînd în stradă și prin media oroarea de alegeri lăsate fără

îndrumător. Reacția a venit la capătul unei erori scump plătite. După ce a falsificat realitatea umană a Diasporei (hotărînd că ea e totuna cu migrația titraților) lumea civică a fost lovită de realitate, din urna de vot. Nu! Diaspora nu e exportul academic. Diaspora e exilul amărît al milioanelor de deposedați. Repetînd și în afară eroarea pe care o fac acasă, militanții lumii civice s-au desprins complet de înțelesul de bază al democrației și s-au cazat într-un cult elitar, ca ultim ocupant liberal.

Personal, nu îi detest. Îi înțeleg pentru că și eu am trecut prin activismul înălțător al cauzei civic-liberale. Dictonul spune că oricine poate fi de stînga pînă la 20 de ani dar n-are scuză dacă nu devine de dreapta după 40. Secvența trebuie completată: și sceptic după 60.

Ce nu văd civicii definitiv instalați în jurul vîrstei cerebrale de 20 de ani e esențial. Securism, legionarism, pro-rusism - toate există în fundal, fără să explice. Ce nu se vede e mult mai grav și deloc nou. Cheia vremurilor noastre e veche și se potrivește tuturor crizelor prin care am trecut. Istoria noastră e una și nu putem ieși din ea. Ea nu e nici mai bună nici mai rea decît istoria altor nații mici sau decît a imperiilor bîntuite de convingerea că sînt eterne.

Decizia de anulare, la pachet, a alegerilor prezidențiale și a democrației în România nu are legătură cu legea sau cu inflitrarea conspirativă din exterior. Ea e rezultatul normal și insuportabil al poziției noastre strategice într-un conflict stupid care a început să ne înghită.

Lecția internă a acestui șoc spune că, pînă la reeducarea prostimii, pseudo-elita politică și intelectuală se simte singură și străină în propria țară.

Politicienii nu merită atenție. Sînt meschini, bogați și neînsemnați. Crema civică e alt caz. Ea a decis că majoritatea cetățenilor României nu trec examenul etic minim. Cu asta, claritatea morală și-a pierdut cel mai important susținător iar democrația a devenit un sport personal. Un hobby

patetic, aducător de prestigiu și dominație culturală contra conformism.

Speranța? Trump. Dar asta înseamnă că un om poate răsturna istoria.

Partajează postarea:

Toate comentariile sunt moderate.

Nickname

Email (optional)

Reply...